

tet og den polytekniske Lærestalt have saadanne Statsformaaaf, at deres Fornødenheder, forlaavidt de dertil henlagte Midler ikke strække til, bør dækkes af Statsindtægterne. Men er det da dette, som de ærede Herrer foreslaa? Nei, de udbrage ikke Konklusionen af deres egne Præmisser, men sige: lad vore Efterkommere om det; det er ganske vist, at disse Instalters Fornødenheder bør dækkes af de sædvanlige Statsindtægter; men det ville vi ikke gjøre, vi ville tage de Midler, vore Forsædte have efterladt sig, og benytte dem til at blive fri for den Ubøhagelighed, at dække dette forsøgede Behov, og saa ville vi lade vore Efterkommere om det. Nu har jeg nok hørt, at den ærede Ordfører har sagt, at det kun er for iaar (Ordføreren: Nei, det har jeg ikke sagt). Er det da virkelig den ærede Ordførers Mening, at Kapitalen helt skal oppisjes? (Ordføreren: Derom har jeg ikke talt.) Den ærede Ordfører sagde, at vi bør fastholde vor Stilling til Universitetet ogsaa for næste Finantsaar, og deraf slutter jeg, at han mente: ogsaa for iaar. Han har ikke udtalt noget Bestemt ogsaa for næste Aar eller de følgende Aar, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at da dette Forslag første Gang forelaa her, advarede jeg meget indstændig derimod, idet jeg sagde, at naar man først havde gjort det een Gang, saa vilde man ogsaa gjøre det anden og tredje Gang, ja maaske gjøre det bestandig, og nu var det da ogsaa tredje Gang. Man sagde ifjor, at det kun var anden Gang; jeg sagde den Gang, og det var væsentlig det, der bevægede mig til at indtage den Stilling ligeoverfor den daværende Regjering, som jeg indtog, at naar vi først havde gjort noget Saadant to Gange, saa skulde man se, at det vilde blive overordentlig vanskeligt at komme bort derfra. Resultatet vil ganske simpelt blive det, at Universitetets Kapitalformue vil blive forbrugt, og at man vil overlade til Efterlægten at sørge for dette Anliggende saa godt som den fornaar. Der er ved Siden heraf noget overordentlig Rørende i den Omhu, som det ærede Flertal har for Kommunitetet og for Sorø Akademi; det er saa uendelig vigtigt, at disse Midler bevares for de Formaal, hvortil de ere givne. Herregub! hvorfor skal man da ikke paa dette Omraade have den samme Villid til den overordentlige Beredvillighed, der altid har vilst sig her i denne Sal hos Repræsentationen til at indkomme disse Formaal, hvorfor da ikke have den samme Villid til den paa dette Omraade — hvor den har det noget ufortjent — paa Universitetets Omraade? De ærede Medlemmer have nemlig med stor Glæde fremhævet alle de store Offre, der ere gjorte for Videnskab og Kunst i den Tid, da den frie Forsatning har bestaaet; men kunne Dhr. paavise mig, at der til Bedste for disse Formaal er direkte ud af Skatteydernes Lomme flydt saa godt som en eneste Skilling (Th. Nielsen: So, det er der.) Nei, de ere

udrede af de Midler, som vore Forsædte have stillet til vor Raadighed. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om han tror, at Bevillingerne til det naturhistoriske Museum eller til den botaniske Have vilde være blevene givne med den samme Freidighed, dersom Midlerne dertil skulde have været tagne ud af den egentlige Statskasse. Jeg tror det ikke. (Winther: Det er en Feiltagelse.) Ja, det er en Feiltagelse, men en Feiltagelse, som det ikke vilde være vanskeligt at finde Beviser for paa mange Punkter. Den Omhu, der vises for Kommunitetet for at bevare dets Midler til Understøttelse for de uformuende Studerende, kan paa en vis Maade tjene til noget at bøde paa den modsatte Fremferd mod Universitetet; thi medens man vil lade Universitetets fremtidige Udgifter dækkes af Fremtiden, lader det til, at man vil sørge for, at Kommunitetets fremtidige Udgifter kunne blive dækkede af Nutiden, idet man nægter at benytte Kommunitetets Midler til Fordel for Nutiden, men akkumulerer dem. Der er fra den ærede Minsters Side stillet Forslag om en Forsøgelse af Understøttelsen til de Studerende, dels intensiv og dels extensiv, men nei, dette nægter man! Det er ikke nogen rigtig smuk Tak til Ministeren for den Smødekomen, han ifjor viste lige overfor et Dnske fra den Side med Hensyn til en Benyttelse af Kommunitetets Midler, som laa noget udenfor det egentlig Fundatsmæssige. Ministeren gif med en stor Beredvillighed ind paa en Bevilling af 20,000 Kr. til uformuende Studerende, som efter de almindelige Regler ikke kunde faae Understøttelse, men nu vil man ikke unde dem, som efter de almindelige Regler kunne faae Understøttelse, noget Tilleg. Der er næsten fra alle de Talere, som have haft Ordet, med stor Styrke fremhævet, at det røbede en Mistillid til denne Forsamling, naar man saa levende vilde interessere sig for Bevarelsen af disse særlige Fonds. Der er allerede fra den anden Side sagt, at dette jo egentlig slet ikke behøvede at angaa denne Forsamling, thi Sagen kan jo vide, selv om man er overordentlig tilfreds med denne Forsamling, — der er formodentlig dem, der ere det, — om der ikke kan komme en Tid, hvor Forsamlingen ikke er saa subkommen, som den nu er, og der kan komme vanskelige Tider for Landet, hvor man vilde krympe sig ved ligefrem ud af Skatteydernes Lomme at skulle tage disse Udgifter. Saadanne Tider kunne komme, og derfor er det, at jeg raader til og bestandig har hængt for, at vi skulde efterlade de Midler, der ere os anbetroede i tidligere Tider, urørte til vore Efterkommere. Med Hensyn til disse Understøttelsesmidlers Benyttelse udtalte den ærede Ordfører, at man ofte ser dem uddelte til Middelmæssige istedetfor, at de burde komme den virkelige Dygtighed tilgode. Ja, det er overordentlig vanskeligt ved Uddelingen af saadanne Midler altid at være saa heldig at træffe